

Легенда

Бѣ чудна, лжечарна пролѣтъ,
 царѣше, сякашъ, новъ животъ,
 и птици пѣха на воля
 подъ синия небесенъ сводъ.
 Въ поля, градини и ливади
 цвѣтѣха билки и цвѣтя.
 Въ гората лѣхаше прохлада,
 шумѣха клони и листа.
 Подъ стари сѣнчести букаци,
 всрѣдъ пѣстъръ губер отъ тревы —
 стояха бѣлгарски юнаци,
 съсъ бодро вдигнати глави
 А постоянно тѣжни вести
 достигаха до тѣхъ: тукъ мжжъ
 убили, тамъ — дете, невѣста,
 горѣха кѣщи — въ ширъ и длѣжъ.
 Хайдутитѣ съ горчива мжка,
 презъ сълзи слушаха това;
 далечъ отъ близки, вѣвъ разлѣка,
 мѣлвѣха пламенни слова.
 И спущаха се тѣ тогава
 надъ вѣроломния си врагъ
 за отмѣщение. Съсъ слава
 въ гората връщаха се пакъ.
 Нощъ свѣтла легна надъ земята,
 настѣпи сѣнна тишина,

и на небето необятно
 изплува златната луна.
 Като свѣтулки заблестѣха
 звезди надъ Черното море,
 и глухи стѣпки долетѣха
 откъмъ задрѣмалия брѣгъ.
 Изъ улицитѣ на Несебъръ
 вървѣше младиятъ Османъ
 и гледаше къмъ свода ведъръ,
 и мислѣше за пѣкленъ планъ.
 Той бѣше бей богатъ, известенъ:
 навредъ въ Тракийското поле
 извърши звѣрства и безчестия,
 невинна робска кръвъ пролѣ.
 Следъ него мѣлчаливо, тихо
 войскари яздѣха коне,
 и неусѣтно приближиха
 до брѣстъ съ разлистени клоне,
 до кѣща, скромна, приветлива —
 на добродушенъ, благъ рибаръ.
 Въ очи имъ бликна яростъ дива.
 Единъ отъ тѣхъ, разбойникъ старъ,
 на голѣмеца каза меко:
 — О, нека бди надъ насъ Аллахъ —
 да грабнемъ щерката на Цека,
 да хвъркнемъ въ бѣгъ, като съ крила!